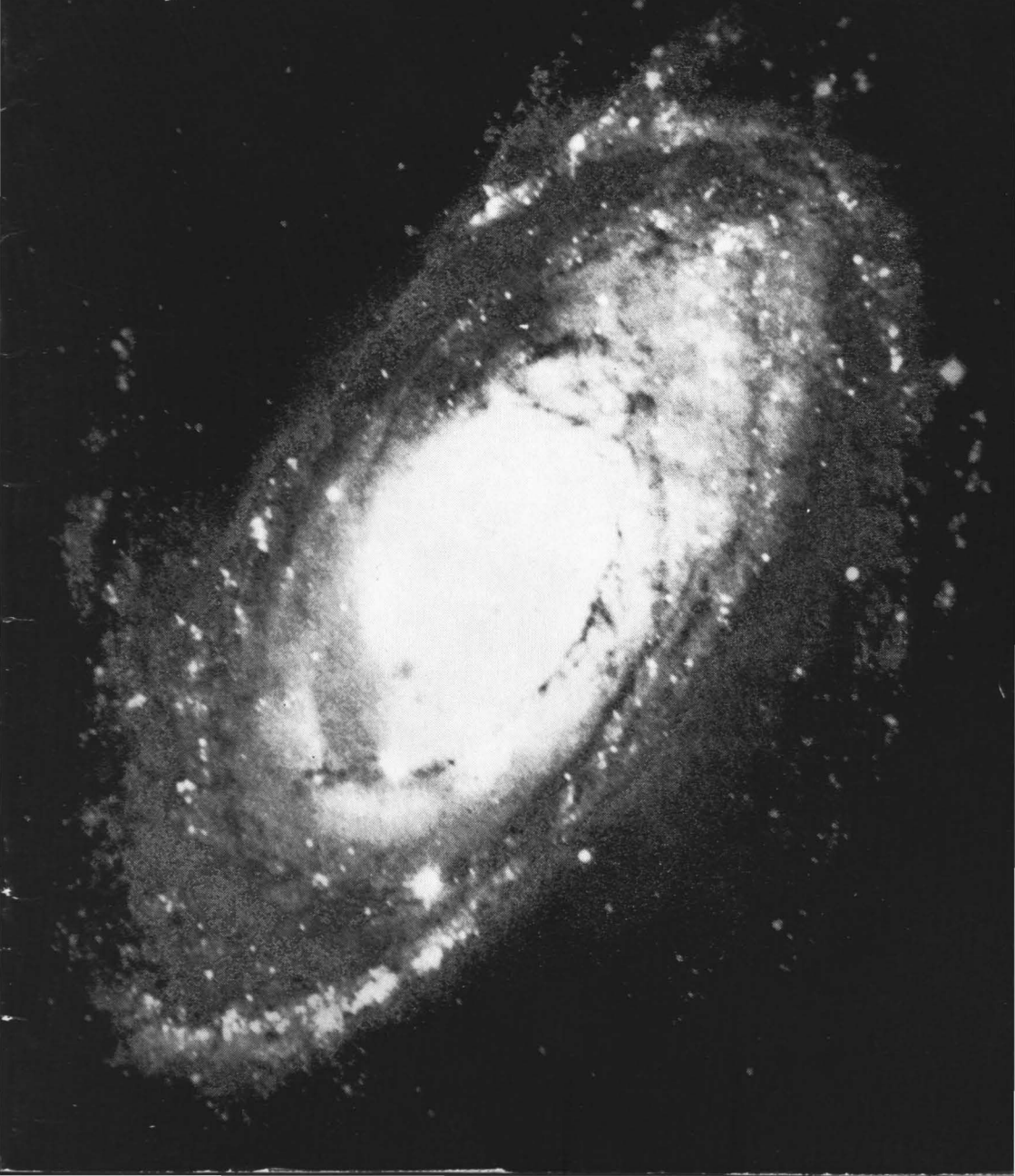

Galax

Galax

Organ för
MALMÖ INTERPLANETARISKA SÄLLSKAP

Årgång 3 - Nr 6 - Juni 1963

Tidn. adress:

M. I. S., Fack 2012, Malmö 2

Red. och ansv. utgivare:

A. Holmqvist, G. Carlsson och Y. Freij

Så är vi återigen inne i den ljusa och varma årstiden, som vi så länge har sett fram mot. Vi börjar väl lite till mans att dra oss ut i naturen, mot badstränder, skogar och sjöar.

Följaktligen har vi all anledning att påminna er alla; har ni tillgång till kamera, så tag den med ut i naturen. Det må vara den enklaste 20-kronorskamera, eller den mest topputrustade 2000-kronorskamera, i det här fallet kan det smälla lika högt, om någon skulle ha turen att få syn på något oidentifierat föremål. Det har varit ganska tunnsått med intressanta rapporter den sista tiden, men det bör vara en ytterligare sporre till ökad uppmärksamhet ute i naturen. En bevisande bild är det värdefullaste en ifolog kan lägga fram inför skeptikern. / Y. Freij

ADAMSKI BESÖKER SATURNUS

Häpnadsväckande nya påståenden av George Adamski om en interplanetarisk konferens på Saturnus.....

Från The New Zealand Scientific Space Research. Bi-monthly letter no 29, July-Aug. 1962. Översättare: Lennart Lind, Bromma, Gert Carlsson, Malmö.

Interplanetarisk konferens

En tilldragelse av största vikt ägde rum för omkring 4 månader sedan.

Det har varit nödvändigt för oss att hålla denna information konfidentiell tills nu, som så ofta är fallet inom detta program. George Adamski har emellertid nu meddelat oss att vi när vi så önskar kan frige hans upplysningar. Vi har beslutat att det skall ske i detta brev.

De som har vuxit i förståelse och varit sanna trogna, äger rätten att få veta vad som händer. Om denna kunskap också görs tillgänglig för dem som finner den ligga utanför sin nuvarande ram, kanske den kan vara till hjälp för dem längre fram.

Eftersom vi i dag står mitt uppe i den jäsning som mot varandra verkande krafter skapat, är

=====

Vår avsikt var att detta nummer av Galax huvudsakligen skulle ha ägnats åt Adamski och Fredericia-kongressen. Materialet är emellertid ej färdigställt ännu, varför vi måst skjuta fram det en månad. För att inte lura Er helt på konfekten, har vi i stället tagit med första hälften av G. A:s Saturnus-resa, som vi delat upp i två avsnitt. Den avslutas alltså i nästa nummer, Adamski-numret.

Red.

det vår mest brådskande uppgift att förkunna och befrämja de sanna kosmiska fakta, snarare än att ödsla värdefull tid med att argumentera med opponenter till sanningen. Endast tiden kan öppna deras sinnen för realiteter, allteftersom vår jordiska utforskning av rymden gör framsteg. Till dess kan vi genom information bäst tjäna dessa få, som redan har ögon att se med, och öron att höra med.

Därför har vi att rapportera att George Adamski den 26 mars från en militär flygbas i USA, (år 1962) i ett rymdskepp från Saturnus lämnade Jorden för att delta i en interplanetarisk konferens som skulle hållas på den planet som vi känner som Saturnus.

Rymdskeppet landade på flygbasen den 24 mars och en konferens ägde rum mellan skeppets besättning och en tjänsteman med hög officiell ställning, innan det den 26 mars återvände.

Detta är första gången på sjuttiofemtusen år som en representant från Jorden varit närvarande vid en interplanetarisk konferens. Detta faktum borde klargöra för alla att vi tillhör ett system med planeter sammanbundna av en kosmisk lag och att tiden har kommit då det förväntas av oss att vi skall ta på oss vår del av det ansvar som medlemskapet i detta solsystem innebär.

G.A. var borta en vecka. Själva resan från Jorden till Saturnus tog endast nio timmar. Konferensen varade tre dagar, den 27, 29 och 30 mars.

Här följer George Adamskis personliga rapport.

RAPPORT ÖVER MIN RESA TILL DE TOLV RÅDGIVARNAS FRÅN VÅRT SYSTEM KONFERENS; VILKEN ÄGDE RUM PÅ SATURNUS DEN 27 TILL 30 MARS.

Den 26 mars anträdde jag resan i ett rymdskepp. Detta skepp landade den 24 mars på en av våra flygbaser, där en officiell tjänsteman i hög ställning höll en konferens med skeppets besätt-

ning. Efter denna var skeppet redo att återvända till sin hemplanet. Färden dit tog nio timmar i anspråk.

Huvudkonferensen ägde rum den 29 och 30 ehuru jag mötte de flesta som skulle delta redan när jag anlände den 27. Den 28 förekom inga diskussioner, utan besökarna visades staden och den omgivande landsbygden, vilket allt var så vackert att det trotsar beskrivning. De storslagna byggnaderna och landsvägarna verkar otroliga. När jag säger landsvägar, menar jag inte de slags asfalt- och betongvägar vi har på Jorden, för här bestod de av blommor — mil efter mil av blommor — varje väg hade blommor i en viss färg.

Eftersom fordonen där inte går på hjul, behövs inte det slags vägar som vi har. Men det behövs färdleder och dessa består av vida bäddar med blommor, över vilka innevånarnas elektromagnetiska fordon svävar utan att beröra plantorna. Vi åkte efter ett antal av dessa färdleder, och som jag tidigare nämnt, allt var så vackert att det ej går att beskriva med jordiska termer. Jag önskar att mina synintryck kunde fotograferas så att allt det jag ser för mitt inre öga kunde återges exakt. Jag hade en kamera med mig och tog också en del bilder, men vid framkallningen vid återkomsten var negativen förstörda eller blanka. Kameran fungerade dessutom inte så som den brukade. Jag vet inte vad som kan ha hänt, möjligen kan kraftfältet runt rymdskeppet ha förstört filmen

Jag kan säga att deras arkitektur ligger utanför allt vi kan föreställa oss. På avstånd föreföll staden att vara vit, men när man gick eller åkte genom den, skimrade allt i regnbågens alla färger. Det var en andlös erfarenhet för byggnadernas geometriska mönster är så vackert.

Den kunde uppfattas som himlen själv, sådan vi fått den beskriven. Folket där lever som en enda stor familj — de lever t.o.m. bättre än brö-

der och systrar hos oss. De visar större respekt för varandra än vi jordbor gör för Gud. Man kunde känna den perfekta harmonin, för liksom många noter ger en vacker melodi inom det område av exalterande musik som vi känner på Jorden, så var det med de många sinnena som i förhållande till Kosmisk Lag varierade från det lägsta till det högsta. Man kunde inte upptäcka, varken i tanke eller handling, den savgaste aning av mistänksamhet eller misstro hos någon enda.

Som vi naturligtvis alla vet, så representerar Saturnus jämvikten, det perfekta eqvilibrium, och den som en gång varit där kan inte ifrågasätta detta. Ändå säger man att det i kosmos finns varelser med harmoni.

Det förefaller som vi kanske aldrig förstår detta med den nu rådande uppfattningen, ändå finns den där för oss, förutsatt vi samtycker till denna högst underbara livsväg. Jag undrar många gånger om människorna på vår jord någonsin skall anpassa sig själva i en så stor värdighet? Sett från vår jordiska synpunkt, tycks det ibland som endast ett fåtal torde ha detta privilegium, för våra sinnen är så upptagna av personliga strävanden och de blir så lätt stötta. Eftersom detta har pågått under århundradena, uppstår denna fråga: hur många skall (vill) sträva efter att vinna rätten till den livets fullhet (rike-dom) som vår Skapare garanterat oss? När jag så tänkt över denna evighet i vilken vi alla är inblandade, så med tiden, kanhända, kommer alla att anpassa sig. En del kommer dit tidigare, andra efter miljoner år, en del kanske aldrig. Det är inte så lätt för oss att underordna våra egon och personligheter efter Skaparens vilja. Men det är någonting att sträva efter, oavsett offret för egots eller personlighetens del.

En del kommer att säga att om vi ger upp vårt ego eller vår personlighet, så kommer vi att bli zombier. Ja, det kanske är sant från jordisk synpunkt, men kan man bli något större än genom

ett helt underordna sig Skaparens vilja? Där jaget blir ett med Honom som är skapelsens mening. All rikedom, som vi känner den i form av guld och andra ting, kan inte ge oss den belöning, som vänta dem som blir sådana deltagare.

Ja, det är svårt för mig att uttrycka den stora skönhet som jag bevittnade, för den är oändligt mycket större än någon på vår planet. Våra obetydliga sinnen, aggressiva som de kan vara, har inte väckts, — de är fortfarande i evighetens moderssköte, drömmande om vad som kunde vara i stället för att med Skaparens ögon se vad som verkligen är. Ja, mina vänner, jag vet verkligen inte vad jag gjort för att få privilegiet att få del av den ära som skänktes mig på denna resa.

Mycket skulle kunna skrivas om jag kunde återkalla allt jag haft förmånen att se och lära, men de flesta av er känner till allt det obehag jag haft allt sedan jag återvände från min jorden runtresa och ingen människa kan tjäna två herrar samtidigt utan att lura den ene av dem. Så jag hoppas och väntar på den dag då alla intryck som jag tog emot när jag betraktade det vackra kosmos skall komma igen med full skärpa. Under tiden till dess har jag mycket arbete att utföra. Jag ber om att den erforderliga hjälpen kommer att finnas så att jag skall kunna fullfölja mina förpliktelser, om detta nu på något sätt är möjligt. För detta fordras undergivenhet av det mänskliga sinnet till tingen min hjärna skall avslöja, utan frågor eller tvivel av något slag.

Nu vill jag fortsätta med konferensen:

Den 27 mars, jordetid, hade vi den första sammankomsten vilken varade tre timmar. Representerarna från de olika planeterna introducerades, 12 stycken tillsammans, och de erhöll var sin symbol representerande deras hemplanet. Mötet hölls i en byggnad som brukade användas för mindre konferenser, teaterframföranden etc. Den 28 var vikt för sight seeing och underhållning,
(forts.)

BLANDAT AKTUELLT

Kontinent på botten

En rysk vetenskapsman vid namn Georgij Lindberg skriver i en rapport, att nya fakta framkommit, som visar att en hel kontinent ligger begravd på 5000 meters djup på Atlantens botten.

Professor Lindberg, som är medlem av ryska vetenskapsakademins Zoologiska institut, är enligt nyhetsbyrån Tass upphovsmannen till en ny biogeografisk metod för utforskning av hur oceanernas fauna utvecklas.

- Atlantis, eller vad? -

Ny planet upptäckt

Den amerikanske astronomen Peter van de Kamp har rapporterat att han har hittat en ny planet i rymden. Den kretsar inte runt vår egen sol, utan kring den s.k. "Barnards stjärna", som är den näst närmaste stjärnan (vår egen sol frånräknad).

Van de Kamp har sedan 1938 tagit 2400 fotografier av Barnards stjärna och dess omgivning på himlavalvet. När han gjort mycket noggranna mätningar på bilderna har han funnit att stjärnan regelbundet flyttar sig en liten aning fram och åter i förhållande till bakgrunden, vilket bevisade förekomsten av en okänd himlakropp.

Den nya planeten är betydligt större än jorden, ungefär en och en halv gång så stor som vår största planet, Jupiter. Planeten är kanske kall och död. Ändå anses den vara ett tecken - bland många andra - på att universum myllrar av liv, och att det finns intelligenta, civiliserade varelser på fjärran världar...

Förolyckade ryska kosmonauter?

I en av danska radions nyhetsutsändningar den 25 maj meddelade man att fem ryska kosmonauter omkommit ute i rymden. Uppgiften, som man hade fått från New York-tidningen "Journal American" stödde sig delvis på radioavlyssningar som har gjorts i England, Frankrike, Sverige (Enköping), och Västtyskland.

Enligt en artikel i Expressen samma dag skulle en talesman för senator Clinton, - Mr P. Anderson, USA - som är ordförande i senatens rymdvetenskapskommitté, "sagt detta: "I förra veckan talades om att vi skulle offentliggöra en rapport om ryska misslyckanden, men saken är fortfarande hemligstämplad. Därför kan vi ingenting meddela innan vi får nya order."

Därmed tycks den sensationella artikeln "De försvunna ryska kosmonauterna" i FATE Magazine, juli 1962, (Tellus dec. -62) ha fått ytterligare bekräftelse.

 Vi påminner än en gång om att allt material är välkommet. Artiklar, urklipp, och - sist men inte minst - frågor och insändare, som ännu så länge droppar in alldeles för sparsamt...

"Tefaten Talar" (Forts. från sid. 15)

och mycket rörande den så kallade nya tidsåldern sammanlänkat med gamla tiders profetiska löften.

På mer än ett sätt är det en märklig tid vi lever i, och Williamsons bok lämnar ett starkt bidrag i riktning mot det fantastiska, - men kanske är det fantastiska en realitet i framtiden?

George Hunt Williamson: "The Saucers Speak".
 160 sidor. Danska kr.: 19:25

Kan rekvireras från: Strubes Boghandel
 Lille Triangel
 Köpenhamn Ö

"SPÖKFLYGPLAN" LANDADE I BUENOS AIRES

Hemligheten med de försvunna piloterna
ouppklarad.

Buenos Aires.

Manskapet på Buenos Aires flygplats stirrade med vitt uppspärrade ögon upp i luften. Strax måste det krascha. Vacklande med avstannande motorer svävade det tvåmotoriga postflygplanet från Bogota mot hallarna. Var piloterna inte riktigt kloka, eller hade maskinen, kanske styrningen, någon defekt? Plötsligt gjorde maskinen en sväng, vippade ännu en gång åt vänster och höger och gjorde en halvvägs lindrig kraschlandning bredvid landningsbanan. I samma ögonblick stodo pro-
pellrarna stilla.

Brandkår och ambulans skyndade mot postmaskinen. De rev upp kabindörren. Men hur mycket de än genomsökte maskinens inre med sina ögon kunde de inte finna någon där. Postflygplanet från Bogota hade landat obemannat! Piloterna var försvunna.

Efterfrågningar i Bogota visade att de hade stigit till väders vid gott humör. Alltså hade de hoppat av på vägen, ty någon mellanlandning förekom inte. Men var? Över Sydamerikas ogenomträngliga djungler, någonstans i urskogens vidder, i Amazonflodens strömmar? Ingen vet det och fullständigt gåtfull är den halvvägs säkra landningen av den obemannade maskinen i Buenos Aires.

På andrepilotens, Juan y Genzas, plats återfanns ett blad ur positionsboken: "Vi är bedövalade. Våra händer darra. Vi kan knappast hålla styrspaken. En så egendomlig och jättelik flygkropp som söder om Santa Cruz har vi aldrig sett ..." Genzas sittplats var blodbefläckad, likaså förstepilotens, Urmino Yappa des Morio. Vad kunde detta betyda? Gåta över gåta.

Någon defekt på maskinen, som kunde ha tvingat piloterna att hoppa av, upptäcktes inte. Och överhuvudtaget, hur skall man förklara, att postflygplanet nådde Buenos Aires utan att störta?

Om också kursen var automatiskt inställd, om maskinen genom tusen tillfälligheter inte hade störtat och även hade kunnat dyka upp över målplatsen, skulle det aldrig ha kunnat göra en halvvägs riktig landning. Hur kom det alltså till en landningsmanöver? Vilka krafter låg bakom det?

Ingen vet vad som egentligen försiggick här, vad det blev av piloterna, om de hade dödsstörtat eller om de hade kunnat rädda sig. Helst skulle alla fackmän vilja glömma denna händelse, ty den tycks dem så oerhörd, att de ofta blicka med skygga blickar mot den nu i en flygplansbyggnad liggande maskinen. Någon förklaring till detta fall kommer det nog aldrig att givas, såvida inte någon av piloterna plötsligt dyker upp.

"Sindelfinger Zeitung", 16.10.-54

Översättning från tyskan
Hilding Näslund, Västana

Ovanstående skildring för tankarna till en annan händelse, omtalad i UFO-Nachrichten Nr 76, dec. 1962 under rubriken "Högst häpnadsväckande nyheter från Ryssland". Enligt denna skildring skulle en rysk, kvinnlig fallskärmshoppare ha gått upp i ett plan för att hoppa. Piloten såg henne dala ner och gick själv ner för att vänta på henne. Hon kom också mycket riktigt ned, men på en helt annan plats - tre dagar senare. Hennes förklaring var, att hon hade blivit uppfångad av ett flygande tefat mitt i luften och bortförd på ett stort avstånd från jorden. Senare återbördades hon tillbaka och fick samtidigt med sig ett budskap som hon skulle vidarebefordra till höga vederbörande. Innehållet i budskapet blev aldrig publicerat.

Hilding Näslund

ANTIROBOT... (forts. från sid. 11)
försvarssystem troligen världens f.n. mest fulländade vapen. Systemet undergår emellertid ständig utveckling, som gör det allt effektivare och allt säkrare.
/ Rune S. Persson

AMERIKANSK ANTIROBOT-ROBOT

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Både Sovjet och U.S.A. har sedan lång tid haft stora experiment igång för att få fram en robot, som kan användas till att skjuta ned de interkontinentala projektiler som motståndarsidan förfogar över. Khrushchev har redan förklarat att Sovjet har en sådan antirobot-robot, och amerikanska försvarsdepartementet har svarat med en del uppgifter om U.S.A:s antirobot-vapen, "Nike Zeus." Amerikanska armén har för första gången i världen lyckats skjuta ned stridskonen av en interkontinental ballistisk robot. Detta skedde alltså med en Nike Zeus.

Testningarna och utvecklingen av Nike Zeus äger rum på den lilla Stilla havs-ön Kwajalein. Ön, som ingår i Marshall-ögruppen, är endast 5 km lång och 2,5 km bred, och har formen av en bumerang. Värdet av den utrustning som finns på ön uppgår till över 200 millioner kronor. Förutom det som behövs för robotarna har uppförts stora kontorsanläggningar, klubbar, skolor, kyrkor och rekreationscentra för den stora personal, som behövs på ön.

Nike Zeus är inte bara en robot. Den är ett helt robotsystem uppbyggt med fyra separata radarstyrda elektronhjärnor, vilka upptäcker ett mål, identifierar det som "vän eller fiende", följer det för att erhålla dess flygkurs, räknar ut den exakta anfallsvinkeln varefter det skjuter en Nike Zeus antirobot-robot, som förintar fienden. Nike Zeus kan dessutom spåra och förintä flera fientliga robotar nästan samtidigt inom loppet av några minuter.

Intensiva tester pågår nu i samarbete mellan armén och flygvapnet. Från raketbaser som Vandenberg och Patrick avfyras interkontinentala missiler, t.ex. Atlas, som man sedan låter skjutas ner av Nike Zeus när de kommer ut över Stilla Havet.

Tekniskt sett är Nike Zeus helautomatiska
(forts. på sid. 10)

T_e_f_a_t_e_n_.T_a_l_a_r_!

av Poul Kastrup (Psykisk Forum, Danmark)

Detta är titeln på en högst ovanlig bok av den välkände tefatsforskaren, George Hunt Williamson, som har skrivit flera böcker om detta ämne. Han berättar själv, att hans intresse för flygande tefat väcktes då han läste Donald Keyhoses första bok om de flygande tefaten. Men Williamsons reaktion skilde sig från så många andra forskares därvid, att Williamson ganska snart kom in på att det i hög grad fanns en psykisk aspekt och inte endast en fysisk. Tillsammans med sin fru och några vänner, mr och mrs Bailey startade de en liten grupp i syfte att etablera kontakt med de flygande tefaten, om något sådant var möjligt. Dessa fyra var för övrigt ögonvittnen till Adamskis möte med tefatsmannen i Desert Center i Kalifornien.

Williamsons grupp sökte först att få kontakt på psykisk väg genom automatisk skrift, och han säger själv, att det som först halvt om halvt började som en sällskapslek efter hand visade sig vara något högst intressant, blott på grund av de meddelanden och budskap man mottog. Nu finns det ju många människor som sätter ett kraftigt frågetecken efter saker som automatisk skrift och användandet av den s.k. planchetten, därför att sådana "andemeddelanden" ofta visar sig vara ganska opålitliga och nyckfulla. I detta fall visade det sig dock att man senare skulle komma att få ovädersägliga bevis på, att det verkligen rörde sig om kontakt med dessa tefatsvarelser på psykisk väg. Mr Bailey fick förbindelse med en radioamatör, mr R., som var villig att pröva en radiokontakt fastän han själv var något skeptisk beträffande allt detta. Han hade sin mottagare inställd på våglängden 400 kc (750 m) och hörde en hel del av de vanliga signalerna på den internationella morse-koden, som sändes över dessa våglängder. Plötsligt uppfångade han några ord, som visade sig vara identis-

ka med namn, som tidigare hade mottagits på psykisk väg. Detta visste inte radioamatören, men det var tillräckligt för att visa, att det låg realiteter bakom. Radioamatören var fortfarande en aning skeptisk, då han menade att en eller annan amatör skulle kunna lura honom genom att sända dessa signaler. Utan att säga något till de andra företog han en liten kontroll. Han sände några meddelanden till det förmodade tefatet, men gjorde det på ett sådant sätt, att han mitt i sändningen skiftade sändaren över till en helt annan våglängd och fortsatte där. Svaret kom ögonblickligen, och detta överbevisade honom helt, i det han hävdade att ingen jordisk mottagare hade kunnat följa honom i ett sådant hopp i våglängder, då de inte i förväg visste något.

Även om mottagaren visste att våglängden kom att skiftas, så skulle det likväl ha förflutit någon tid innan man hade hittat honom på den nya våglängden.

Den radiotelegrafiska och den psykiska kontakten kom efter hand att arbeta hand i hand, även om den radiotelegrafiska förbindelsen blev utsatt för olika hinder, dels av atmosfärisk art och dels av ett ingripande (inofficiellt) från regeringens sida. Radioamatören fick nämligen besök av ett sändebud, som berättade för honom, att man hade uppfångat allt som utväxlats mellan honom och de flygande tefaten.

På en fråga om regeringen då trodde på de flygande tefaten, löd svaret: "Naturligtvis, det vill jag betona, men ni kommer inte att vara i stånd att bevisa det för någon". Mannen meddelade därefter, att femton andra amatörer hade mottagit samma signaler. Alla var de villiga att samarbeta med regeringen, och han uppfordrade mr R. att göra detsamma. Regeringen skulle förse honom med all nödvändig material att förstärka sändaren med, och mannen lät påskina, att om inte mr R. ville samarbeta, så kunde det kosta honom hans sändarlicens. Mr R. hade inte något val, men det verkade som att tefaten inte hade något intresse av att upprätthålla kontakten med mr R.

under denna nya kontroll.

Williamsson återger de olika meddelandena i sin bok, och står för att de är autentiska. Vad är det nu för slags meddelanden? Vi kommer in på något ganska fascinerande, nämligen att det tycks finnas ett interplanetariskt "brödraskap", omfattande alla planeter i solsystemet. Detta brödraskap följer händelserna på Jorden med stor uppmärksamhet och - en viss ängslan.

De är inte i stånd att ingripa, på grund av något som kallas "den universella lagen". Man får dock intrycket, att extraordinära åtgärder vidtages ute i rymden, med hänsyn till förestående händelser här på jorden.

Låt oss höra några av dessa meddelanden:

"Detta är Zo som talar. Vi kan snart tala med er via radio. Använd radion i kväll på 450 eller 405 kc. Alla på Månen. Rådet samlas. Intresserade forskare representerar Saras (Jorden) som vi gör".

"Regga talar. Vi kommer att göra stora ansträngningar för att snart kunna se er. Hälsningar till mr R. Försök på 405 och 450 kc. Våra apparater är helt annorlunda, men vi kontakter er. Er regering vet vilka vi är".

Williamson slutar sin bok med ett sammandrag av de slutsatser man kan komma till, genom att jämföra de olika källorna och deras meddelanden. Han säger bl.a. att rydmmänniskorna tillfrågades vad de ev. skulle göra för att förhindra ett atomkrig här på jorden, varpå de svarade, att de absolut inte skulle komma att göra något för att hindra eller stoppa ett sådant krig. "Vi må minnas," säger Williamson, "att våra rymdgäster ej kan göra något ingripande på grund av den universella lagen."

Rydmmänniskorna förkunnar emellertid, att världen inte kommer att gå under, även om det kommer att uppstå naturförändringar och våldsamma stormar o.s.v. Det omtalas vidare i denna bok om förekomsten av ett gigantiskt kosmiskt moln, som på olika sätt kommer att spela en roll i den avlägsna framtiden, inte endast för jorden, utan

för hela solsystemet. Detta kosmiska moln, som består av olika gasarter, omtalas för övrigt ofta hos andra forskare, och tycks vara ett enormt område ute i världsrymden. Efter hand som detta moln - kanske efter miljontals år - sammandrar sig, kommer det att bli en glödande kärna, - en ny sol. Det är alltså redan nu en blivande sol. Williamson anför, att han under åren 1955-56 brevväxlade med en välkänd utländsk vetenskapsman som sade, att regeringens vetenskapsmän efter intensiva undersökningar och efterforskningar hade kommit till resultatet, att vårt solsystem snabbt rör sig i en kollisionskurs mot en blivande sol!

Vad kommer denna kurs att betyda för världens befolkning, frågar Williamson. Först av allt kan man lugna sig, det betyder ganska säkert inte världens undergång. Men med tiden, kanske efter flera hundra- eller tusentals år, kommer i så fall människan att tvingas lämna Jorden och emigrera genom rymden till ett nytt hem. Vi befinner oss i ögonblicket i kanten av detta område, och enligt andra källor kan det dröja 1000-tals år innan vi når de centrala och tätare delarna av detta område, som vid den tidpunkten kommer att omöjliggöra en fortsatt vistelse på solsystemets planeter. Verkningarna kommer att bli starkare med tiden, allt eftersom vi tränger djupare in i detta magnetiska fält.

De första verkningarna, som redan nu gör sig gällande, kommer att visa sig som ett stadigt växande inflytande på Jordens klimatförhållanden förutom vissa verkningar i Jordens inre. Den ökade kosmiska strålningen kommer att påverka det organiska livet, och, som det säges, höja hela planeter upp i en högre vibrationshastighet. (Kanske i riktning mot det eteriska?).

Williamson gör sig till tolk för tankar, som även framlagts av andra tefatsförfattare, (Gloria Lee, Brother Philip m.fl.) och för den som intresserat har studerat den litteratur som finns i ämnet, börjar efter hand märkliga perspektiv att teckna sig, perspektiv som förklarar mångt

(Forts. sid. 8)

DÅ VÄRLDEN VAR MYCKET UNG.

Följetong, sista avsnittet.

Med de minskade förbindelserna och försummelsen av att förstå varandras åsikter, kivades raserna och begynte krig. Förskräckliga vapen uppfanns. Strider rasade överallt. Män och kvinnor blevo lemlästade och de fruktansvärda strålarna som framställdes, gav upphov till många mutationer inom den mänskliga rasen. År förflöt, striderna blevo intensivare och slakten mera fruktansvärd. Uppfinnare sporrades överallt av sina härskare och strävade efter att fram bringa ännu dödligare vapen. Vetenskapsmän arbetade på att uppfinna ännu ohyggligare anfallsvapen. Sjukdomsbakterier odlades och släpptes sedan över fienden från högtflygande luftfartyg. Bomber förstörde kloaksystemen så att sjukdomar och farsoter härjade våldsamt på Jorden och fördärvade människor, djur och växter. Jorden var på väg mot sin undergång.

I en avlägsen trakt, långt från alla strider, tog en grupp klarsynta präster, som inte hade smittats av sökandet efter makt, tunna plattor av guld och inristade på dem deras tids historia. De graverade på dem kartor av himlen och av länderna. På dessa plattor avslöjades deras vetenskaps innersta hemligheter och på dem gavs allvarliga varningar om farorna som skulle vederfaras dem vilka missbrukade denna kunskap. Åren gick och under tiden blevo plattorna iordningställda för att sedan, tillsammans med provexemplar av de aktuella vapnen, redskapen, böcker och alla värdefulla saker, gömmas på olika ställen, så att de som kom efter dem, skulle känna till det förflutna och, som man hoppades, draga lärdom av det. Ty dessa präster kände till människornas förbannelse; de visste vad som skulle ske och det förutsedda inträffade.

Ett nytt vapen uppfanns och provades. Ett

fruktansvärt moln av fantastisk storlek virvlade upp i stratosfären och Jorden skalv och vacklade igen. Den tycktes rubba på sin axel. Ofantliga vattenmurar rullade över landmassorna och sopade bort många av människans raser. Ännu en gång sjönk bergen under havsytan och andra reste sig. Några män, kvinnor och djur, som blivit varnade av dessa präster, räddade sig genom att hålla sig flytande i båtar, flytande och skyddade mot de giftiga gaser samt bakterier, vilka ödelade Jorden. Andra män och kvinnor lyftes högt upp i luften genom landhöjningar där de bodde. Andra inte lika lyckligt lottade, åkte neråt under vattenytan eller begravdes under de störtande bergmassiven.

Översvämningar, eldsvådor och dödsstrålar dödade miljontals människor och endast några få av dem fanns nu kvar på Jorden, isolerade från varandra genom katastrofens nyckfullhet. Dessa överlevande var halvt galna av skräck, sjukdomar och oväsendet. Under många år gömde de sig i grottor inne i skogarna. De glömde hela kulturen och gick tillbaka till de primitiva stadierna, som i människans förflutna tidigaste dagar. De skyddade sig med skinn, de levde på bärsaft och i händerna bar de på klubbor av trä med inlagda flintbitar.

Slutligen bildades nya stammar och de vandrade över världens nya ansikte. Några slog sig ner i vad som nu är Egypten, andra i Kina. De från de skönt belägna tillflyktsorterna vid kusten, vilka hade favoriserats av över-rasen, befann sig plötsligt många tusen fot ovan sjön, inringade av de eviga bergen under det att marken hastigt avkyldes. Tusentals dog i den tunna bitande kalla luften. De överlevande blev upphov till den moderna härdade tibetanen av det land som nu är Tibet. Det var platsen där de långt seende prästerna hade tagit sina tunna plattor av guld och på dem graverat alla sina hemligheter. Dessa plattor samt alla proverna av deras skicklighet och yrkeskonst, hade blivit

gömda djupt inne i en grotta i ett berg för att vara tillgängliga för senare rasers präster. Andra blevo gömda i en stor stad som nu är belägen i Chang Tang - högländerna i Tibet.

All kultur slocknade inte helt ut, trots att människosläktet var tillbaka i vildestadiet i de svarta tidevarven. Där fanns enstaka platser runtom på Jorden där små grupper av män och kvinnor kämpade vidare för att hålla kunskapen levande och för att hålla det mänskliga intellektets låga tänd. Det var en liten grupp som blint strävade på i grymhetens stygiska mörker. Under de följande seklen fanns det många religioner, många försök att finna sanningen av vad som hade inträffat och hela tiden, gömda i djupa grottor i Tibet, fanns kunskap. Inristat på slattor av oförstörbart guld, ofördärvade, väntande på dessa som kunde finna och uttyda dem.

Gradvis utvecklades människan en gång till. Okunnighetens mörker skingrades så småningom. Barbari vände till halvcivilisation. Det var verkligen ett framåtskridande. Ånyo byggdes städer och maskiner flög igen över länderna. Ännu en gång upphörde bergen att vara oöverstigliga hinder. Som förut, med den växande kunskapen och makten, blev de högmodiga och förtryckte svagare folk. Det uppstod hat, oro och förföljelser. Följden blev en del hemliga undersökningar. Det starkare folket tryckte ner detsvaga. Dessa i sin tur utvecklade maskiner och det blossade upp nya krig vilka varade i många år. Ständigt producerades nya fruktansvärda vapen. Varje sida sökte finna de mest förtärande vapnen av alla. Hela tiden låg kunskaper gömda i grottorna i Tibet. Hela tiden låg i Chang-Tang högländerna en stor stad övergiven, oskyddad, innehållande de dyrbaraste kunskaperna i världen, full av kunskap, bara i väntan...

Längre fram berättar Lobsang Rampa om ett besök i denna förhistoriska stad tillsammans med sin guide och ett par munkkamrater.

----- det röjda landområdet framför oss var mycket vidsträckt. Där låg en stor slätt nära en mil tvärs över. Vid dess bortersta ända reste sig ett ofantligt isblock. Det sträckte sig uppåt som vore det ett fönster mot himlen eller ett fönster mot det förflutna. Ty, på andra sidan av isblocker kunde vi se, som genom det klaraste vatten, en stad, orörd, en sällsam stad, inte ens lik någon som vi hade sett i bilderböckerna vid Potala.

Byggnader sköt ut från glaciären, De flesta av dem var mycket väl bibehållna, därför att isen hade töat bort så sakta i den gömda dalens varma luft, töat så sakta att inte en sten, inte en byggnad hade skadats. Några av dem var i själva verket alldeles orörda, bevarade genom oräkneliga århundraden av den underbart rena ~~torra~~ luften i Tibet. Några av dessa byggnader kunde ha uppförts en vecka tidigare, så nya såg de ut.

Min Guide, Lama Mingyar Dondup, bröt vår vördnadsfulla tystnad och sade: "Mina bröder, för en halv miljon år sedan var detta Gudarnas boplatz. För en halv miljon år sedan var detta en behaglig badort vid vilken vetenskapsmännen av en annan ras och typ levde. De kom från en helt annan plats och jag skall berätta deras historia för er en annan dag. Genom sina experiment bringade de olycka över Jorden. Sedan flydde de olycksplatsen och lämnade Jordens vanliga befolkning åt sitt öde. De orsakade katastrofer och genom deras experiment reste sjön sig och frös Här framför oss ser vi en stad bevarad i den eviga isen från den tiden, en stad, som var översvämmad medan landet steg och vattnet med det, översvämmad och frusen."

Vi lyssnade i fängslande tystnad då min Guide fortsatte att berätta om det förflutna, om de uråldriga skrifterna långt inunder Potala, skrifter ~~graverade~~ på plattor av guld, Precis som nu i Västerlandet uppteckningar är bevarade åt kommande släkten i vad de kallar Tidkapslar.

Drivna av en gemensam impuls reste vi oss och gick för att utforska de närmast liggande byggnaderna. Ju närmare vi kom desto mer förstummade blev vi. Allt var så sällsamt underligt. För en stund kunde vi inte förstå förnimmelserna vi kände. Vi inbillade oss att vi plötsligt hade blivit dvärgar. Sedan slog lösningen oss. Byggnaderna var kollossala, som om de var byggda för en ras två gånger så stora som vi. Ja, så var det. Dessa folk, dessa övermänniskor, var dubbelt så resliga som vanliga människor. Vi steg in i några av byggnaderna och tittade oss omkring. Speciellt en byggnad tycktes vara ett laboratorium av något slag och där fanns många egendomliga anordningar. En sådan anordning var en slags låda som man kunde titta i och se den mänskliga auran. Från aurans färger kunde man fastslå en persons hälsotillstånd. Om en person skulle komma att bli sjuk, syntes detta i auran långt innan sjukdomen gav sig tillkänna i kroppen. Ännu fler egendomliga apparater fanns där och många av dem fungerade fortfarande..

Red. framför härmed sitt tack till välvilliga bidragsinsändningar. Ett Hjärtligt
T A C K till Rune Fersson M. I. S.
Hilding Näslund, Bjästa och Lennart Lind I. S.

Givetvis är red. tacksam för ytterligare bidrag. Vi vill också tacka läsekretsen för det intresse den visat G A L A X.

I och med Junimötet har vårterminen gått till ända och styrelsen för M. I. S. tackar sina medlemmar för alla trevliga stunder vi haft tillsammans. Till sist vill red. och styrelsen önska alla sina vänner en angenäm sommar och väl mött till hösten.

MALMÖ INTERPLANETARISKA SÄLLSKAP
Fack 2012 - Malmö 2